

Az illusztrációk
Getto Ferenc rajzai

Getto Ferenc

Az arcátültetés

Az arcátültetés
harcát ráncatlanul
büszkén túrte.

Ez állt a nyakába
akasztott bádoglapon.
Az írást rávésték
késsel a tettesek.

A tettesek ikrek:
másik az egyhez hasonló.
Csempefejük tiszta,
gégéjük átfolyó.
Hangjuk a másik
visszhangja 1+2.

Ők ketten elvitték
a táblást a fregattjukon
be a mangrovéba a
bambusz viskójukba
és szépen rátettek
egy polipot az arcára
az meg leszívta az arcát és eltette
és a sima
arcából kiépítették
az arca kéményét
betonból és téglából
és bekenték tejszínhabbal
meg juharsziruppal
még most is ezen röhögnek, ugatják
a holdat. Őt meg
visszahozták és ide
tették a kereszteződésbe
ezt a táblát meg
rárakták a nyakára
itt ül a cukros fejével
a fele már ráolvadt
a naptól forró bádogtáblára
már a hangyák is kikezdték,
darabonként elvitték az arcát
azt a cukros ízét.

A napszemüveges ember

A napszemüveges ember szóra nyitotta a száját.
Dala vaját röptében kenyérrre kente.
Gégéjéből kenőkések dolgozták simára a
dorozmás felületen.
Ha megköszöri a torkát gyorsan ráolvadt
Az anyaga. Majd hosszú ormányán át
Mézzele is rajzolt rá egy két ismeretlen ábrát,
geometrikus jelet, utána tüszentett kis golyókat,
kemény mézsöréteket amik átyukasztották
azt a habszerű, könnyű anyagot a hangját.
Egy két mély hangot is közbelehelt
ami újra összeolvasztotta az egészet.
A végén három szót mondott...
Három pontot, a száján át füst gomolygott
majd terjedt szét mint a tömjén amit
a népek mohón felszagoltak és utána
hazamentek mert nagyon éhesek lettek
és főztek sok bödönhangyából mártást
amit meettek majd elszenderedtek

Egy indiai vonatút

A masiniszta
matatott a fényes peckeken.
Gyűrűje könnyedén
ugrott a kallantyúkon.
Keze kapcsolt gombot
másik keze két ujjá
a ritmust kopogta
a bakelit karfán.
Az ablakon keresztül látta a mozdony
eszi a sínt, mind
eszi fel a sok sok
vöröses deszkát
a fényes sín pár
ide oda ugrott
mint légpárnán sikló súlyok
apró terhek csúsztak pirosas
csomagok a vagonok falain,
szíjon függtek a súlyos poroltók.
Hangos bemondó az utasokat
utasította:
élvezd az utat!
Az óra ketyeg már!
Szedj deszkát, építs
polcot, hogy mid van
tudd hova tenni!
Tedd le ha nem kell!
Ez a másik mottó.
Kotta a dalhoz
a kerekek alatt.
Ezt érzi az ember
ha érzi a gyomra
közeleg az óra
a föld lesz eledele
és orrát megüti a földszag.
Kapkod, siklik
kékszínű szappan
két keze közt
habját mohón issza a
mosdó majd szennyes habját
a sínre üríti.
Fények is vannak
az úton. A fény és árnyék
két dalmata.
Egymást nyalják
fültövön, orron, rüosztön.
A mozdony kék haja copfban.

Mozgékony orra szántja
A földet. Műanyag
függöny védi a gépagyat
ott műszerek laknak szelepek, pumpa
a falakon karton a
padlón raklap.
Így viszi messze
fémdobozokban az
emberi lelket viadukton
a mozdony.
Nyoma nincsen. Egy
ujjnyom a kilincsen.
Foltok a kortól
zöldszínű tükrön.
Fülek a kerekek alatt
és a fülkék lengő ajtaja
mellett őrzik a csendet
emeletes ágyon.
Mit keresel? Itt minden
szűkszavú hozzád.
Hozd a ruhádat
és a fekete cipődet.
Ha közeleg az alagút
vesd le az inget és
gyújsd meg majd
dobd a sötétbe
az ablakon át. Nem kell!

Neked jobb a hideg!

